

ADOPTION OG SAMFUND

LANDSFORENINGEN AF ADOPTANTER

ARGANG 2, SEPTEMBER 1978, NR. 6

BESTYRELSEN

Formand:

Læge Leif Ipsen,
Lindborgvej 87, 9200 Aalborg SV.
Tlf. (08) 18 29 90.

Næstformand:

Konsulent Erik Heine Nyfeldt
Venedigvej 11, 2300 København S.
Tlf. (01) 58 29 97.

Sommer: Valhallavej 13, Dryselbjerg, 4200 Slagelse.
Tlf. (03) 55 82 36.

Kasserer:

Assurandør Benth Reno Larsen
Møgelbjergvej 74, 9310 Vodskov.
Tlf. (08) 29 40 92.

Redaktør:

Socialrådgiver Gerda Skovmand Madsen
Ndr. Ringvej 9, 8850 Bjerringbro.
Tlf. (06) 68 27 61.

Sagsbehandler:

Læge Douglas Henderson
Vestergade 27, 9320 Hjøllrup.
Tlf. (08) - 28 21 33
Socialrådgiver Elisabeth Pedersen
Fenrisvej 65, 8210 Aarhus.
Tlf. (06) 15 12 16.
Cand.scient. Poul Skov Christensen
Egevangen 48, 8310 Tranbjerg.
Tlf. (06) 29 31 09.

Suppleanter:

Højskolalærer Asbjørn Bjerre
Herning Højskole, 7400 Herning.
Tlf. (07) 22 32 92.
Ingeniør Steen Pedersen
Vibeengen 18, 8541 Skødstrup.
Tlf. (06) 99 17 85.

LOKALFORENINGER.

Aarhus og Vejle Amter:

Poul Gudberg
Sankelmarksvej 40, 8600 Silkeborg.
Tlf. (06) 82 99 00.

Fyns Amt:

Ole Dyrvig
Egernvænget 43, 5800 Nyborg.
Tlf. (09) 31 44 38.

Københavns Amt og Roskilde Amt:

Københavns kommune, Frederiksberg kommune og Bornholms Amt:
Eva Frandsen
Ellemosevej 19, 2900 Hellerup.
Tlf. (01) 67 05 41.

Vestsjællands Amt og Storstrøms Amt:

Arnt Strynø
Fælledvej 12, Rønnebæk, 4700 Næstved.
Tlf. (03) 72 78 48.

Frederiksborg Amt:

Jens Rasmussen
Helsingørvej 7, 3480 Fredensborg.
Tlf. (03) 28 36 08.

Viborg Amt:

Jenny Christensen
Syrenvej 3, 7755 Bedsted.
Tlf. (07) 94 53 45.

Nordjyllands Amt:

Sven Bengtson
Bakkegårdsvej 59, 9830 Tårs.
Tlf. (08) 96 15 49.

Sønderjylland og Ribe Amt:

J.A. Simonsen
Kløvervej 1, 6500 Vojens.
Tlf. (04) 54 21 42.

Adoption og Samfund

Adr.: Ndr. Ringvej 9, 8850 Bjerringbro.
Redaktion: Eva Olesen, Elisabeth Pedersen.
Ansvarsh. redaktør: Gerda Skovmand Madsen.

Velkommen Patricia.

Vi lever i en mærkelig tid. Den ene dag ønskes reagensglasbarnet Patricia velkommen, den næste bringer meddelelse om børns arbejde ude i verden. Og så kommer Adoption Centers meddelelse om prisforhøjelser samtidig med for adoptanter særdeles nedslående oplysninger om chancerne for at adoptere et barn, om man da ikke vil tage et af de børn, der står lige overfor at kunne bruges på arbejdsmarkedet i nogle få år, før de igen lades ude i den kolde sne/nederdrægtige hede, arbejdsløse, hvis ikke helt nedslidte.

Hvad kan vi bruge disse oplysninger til? Personligt ville jeg da hellere have den lille pige, der står overfor at skulle arbejde på en fabrik under uhumske fysiske vilkår i et antal timer, der overstiger min egen lange, men unægtelig mere spændende arbejdsdag, end jeg ville være del i et eksperiment for at få mit eget (?) biologiske barn. Jeg forstår godt de mennesker, der desperat ønsker et biologisk barn og stærkt føler, at deres eget barn er det eneste rigtige. Hvis jeg var opflammet af den tanke, ja, så ville jeg også selv føle, at det var et nyt håb, der burde prøves. Men hvis jeg var myndighederne, hvorledes ville jeg da hænge tingene sammen. Det letteste er at læse meddelelsen med interesse, lægge avisen fra mig og se over på min kone (er jeg en myndighedsperson, er jeg naturligvis en mand) og sige: Så, nu er det første reagensbarn født - og lade tanken blive herved. Det er unægteligt mere kompliceret at begynde at tænke på, hvorledes vi kunne hjælpe flere børn til en sundere tilværelse og muligvis også lykkeligere, samtidig med at vi gjorde et forældrepar glade. Og billigere er det jo også. Dels betaler adoptanterne jo selv de med adoptionen forbundne udgifter, når bortses fra forundersøgelsen, dels slipper man for de dyre laborant- og hospitalsudgifter, det koster, at få biologiske børn, når det har vist sig vanskeligt. Reagensglasbørn er naturligvis vanvittig dyre, men steriliseringsbehandlinger i al almindelighed er jo heller ikke nogen helt billig affære. Men lever man i et land i den tredje verden eller blot i et land, hvor man fortsat kan udnytte børns arbejdskraft, er båndene mellem forældre og børn af en anden art end den vi oplever i dag. Tinne Vammen skriver i "Mens den art end den vi oplever i dag. Det kan sammenlignes med dette citat af Tinne Vammen i "Mens de voksne arbejder": "Forældre-løse og forladte børn fandtes i en målestok, vi har svært ved at forestille os i dag. I dag betragter vi spædbørns og småbørns dødsfald som tragiske undtagelser fra reglen om, at småfolk fødes for at vokse sig store og stærke. En fatalistisk indstilling til døden som en kraft, mennesker ikke kunne gribe ind overfor, fik forældre til at betragte den overordentlig store spædbørns- og børnedødelighed som naturens orden og en Herrens prøvelse snarere end som en dyb personlig og uoprettelig sorg. Fattige ægtepar lagde deres nyfødte på kirkebænke eller ved klosterporte, fordi de ikke anede, hvordan de skulle få råd til at brødføde dem". - "De mange børn, der voksede op som tyende og lærlinge i fremmede husstande, taler også deres tydelige sprog om, hvor skrøbeligt og kortvarigt forholdet mellem forældre og børn kunne være". (Danmark i den handelskapitalistiske tidsalder fra ca. 1500 - 1750). Og jeg tror, at selv om vi får børn her til landet, der ikke er forladte, men børn, som forældrene selv ønsker en anden tilværelse, vil vi kunne forsvare handlingen.

Men som myndighedsperson må jeg vel også se på landets (og mit eget lands) politiske ansigt udadtil, og så ved jeg jo godt, at det nok er pænest at ignorere det faktum, at der findes masser af forladte børn her eller der og børn, der udnyttes på det groveste tænkelige i industri og håndværk og som følge heraf ødelægges fysisk i en tidlig alder. Skulle der være konsekvens i vore handlinger, burde det f.eks. forbydes at sælge ægte tæpper her i landet: Masser af småpiger i det nære østen ødelægger hver dag deres øjne for at skabe disse pragtværker med deres små smidige og rappe fingre i mørke rum. Og når alt kommer til alt løses ingen problemer ved at nogle få hundrede pigebørn kommer til Danmark og slet ikke, når adoptionsorganisationerne efterlyser forældre til alle dem, der er mere end 2-3 år gamle.

Nej, det er nok bedst at glemme den sag. Så, trods alt: Velkommen, Patricia!

Gerda Skovmand Madsen

Litteratur:

ILO's rapport om børns arbejde: Children and Work, An ILO Policy, Framework for the International Year of the Child, 1979.
"Mens de voksne arbejder". Forlaget Tiderne skifter, 1977.

Nyt frá hovedbestyrelsen:

Billedmateriale efterlyses.

Vi efterlyser billeder incl. lysbilleder fra børnenes forskellige hjemlande. Der må gerne være kommentarer til dem. Sekretæren Poul Skov Christensen vil påtage sig at samle materialet, til forskellige lysbilledserier. Formålet med dette skulle være, at lokalforeningerne kan låne materialet i forbindelse med kurser, oplysningsmøder o.lign. arrangementer.

Elisabeth Pedersen.

Socialcentrenes orienteringspligt om de ændrede alderskriterier.

Familier, der tidligere har fået afslag på grund af alderskriterier alene, og som heller ikke har fået den almindelige forundersøgelse, har nu ret til at blive orienteret om de lempelser med hensyn til forældrenes alder og barnets alder af det lokale socialcenter.

Hvis De ikke er blevet orienteret om de ændrede regler og mener, at de er berettiget hertil, kan man henvende sig til foreningens sekretær, Poul Skov Christensen, 06 - 29 31 09, som vil være behjælpelig med det videre forløb i sagen.

EP

Nyt fra lokalforeningerne:

Viborg og Ringkøbing Amts Lokalforening:

Der indkaldes herved til generalforsamling i lokalforeningen af Adoption og Samfund.

Sted: Biblioteket i Skive, Vestergade 1 B, mødelokalet 3. sal.
Tid: 20. september 1978 kl. 19.30.

Dagsorden udsendes til medlemmerne.

Venlig hilsen
Bestyrelsen
p.l.v.
Jenny Christensen
Viborg Amt.

Ved barnets ankomst.

Når den glædelige begivenhed er så meget en realitet, at man kan fortælle familien det, kan man ligeså godt forberede dem på, at man ved, de glæder sig ligeså meget som een selv, men at det er barnet, der først og fremmest skal tænkes på. Derfor er det bedst, at barnet får lejlighed til at lære sine forældre at kende, førend de nærmeste familiemedlemmer får lov at træffe det. Dette gælder uanset barnets tilstand. Selv om de vordende bedsteforældre kan være en uvurderlig hjælp i første omgang, bliver de det kun, hvis de tager sig af de mest praktiske opgaver. Enhver kan forestille sig hvilke forvekslinger der kan ske selv i et meget lille barns forestillingsverden, hvis mormor eller moster tager sig af det de første 5-6 dage og derefter rejser. Barnet har da knyttet sig til denne person og ikke til en af forældrene. Gæster omkring barnets ankomst er i det hele taget en uskik. Forældrene kommer nemt til at agere tjenere og kokke, mens gæsterne underholder barnet. Nogle ugers isolation er slet ikke nogen dårlig ide, når hensyn skal tages til barnet, psykisk som fysisk.

Men det er naturligvis svært ikke at dele oplevelserne med de nærmeste familiemedlemmer eller venner, og man må her ligesom afveje betydningen af deres besøg. Det vil nok være stort at kontakten mellem dem og barnet i første omgang

bliver så overfladisk som muligt. Jeg er afgjort af den formening, at et barn har godt af nære kontakter til flere voksne og børn, men lige de første par dage har barnet brug for at have få kontakter, helst kun til dem, det skal være sammen med fremover. Jeg har tidligere nævnt, at lidt større børn, der kommer fra børnehjem, hovedsageligt har været vant til kontakt med andre børn og derfor kan finde det lidt skræmmende at skulle overlades til to voksne mennesker. Forældrene må her ligesom afveje, om det vil være klogt at lade det få lov at lege med nogle andre børn eller udelukkende være hos een selv. Min personlige erfaring er dog, at netop børnehjemsbørnene griber den tilbudte voksenkontakt med begærlighed og nok skal vide at udnytte den. Går der så ikke for lang tid, inden barnet får tilbudt kontakt med andre børn, skal det nok udnytte den mulighed også. Det har blot krav på at blive helt sikker på, hvem det skal være hos nu og fremover.

Det vil være klogt at aflægge et besøg hos familiens læge inden barnets ankomst. Medbring vaccinationskort og få en snak om, hvilke vaccinationer, der skal fornyes. Det kan anbefales at få en portion gammaglobulin, der nedsætter risikoen for gulsot-smitte. Det er sjældent, at børnene smitter forældre (og besøgende) med gulsot, men det hænder. Og følgerne er da ofte langvarige og generende. Gammaglobulin forhindrer ikke at man smittes, men kan i hvert fald mildne tilfældet betydeligt. Polio vaccinationerne skal naturligvis også være i orden.

Når barnet ankommer, aflægger man naturligvis et besøg hos familiens læge. Enkelte arrangerer et besøg hos en pædiater (specialist i børnesygdomme) eller hos en tropemediciner (specialist i tropesygdomme). Det gælder her om, at barnet undersøges grundigt. En ting, der ofte forsømmes, er undersøgelse af ørerne. Der er ofte propper i ørerne, dårligt behandlede mellemørebetændelser o.lign. Afføringen skal naturligvis undersøges. Medbring derfor en afføringsprøve. På apoteket fås glas med en lille ske i, som man kan fylde med afføring. Tag lidt forskellige steder i afføringen fra en ble eller en potte. Afføringen undersøges så for parasitter (indvoldsorm m.m.), poliovirus etc. Endvidere bør man medbringe en urinprøve. Blodprocenten er tit meget lav, men barnet er sjældent i stand til at optage jern førend det er kommet sig efter underernæringen. Dette problem vil vi dog tage op senere i en lægelig artikel om de specielle problemer, der er ved underernæring. I praksis giver man vist ofte børnene jernmedicin enten i form af dråber eller tabletter, resultatet er pauvert, indtil barnet pludselig har en helt normal blodprocent, måske endda på et tidspunkt, hvor man er ophørt med medicinen. Det er resultatet af, at barnet er kommet sig så meget, at det er i stand til at optage jernindholdet i den daglige kost og medicinen, hvis det får den fortsat. Jeg har i hvert fald selv givet mit barn jernmedicin i 3/4 år uden synderlig resultat. Efter 1 3/4 år var barnets blodprocent helt normal!

Udvortes har barnet tit lidt forskelligt. Lus og fnat er almindeligt kendt. Selv om det ser ud som om barnet er blevet behandlet for lus inden ankomsten, er det nok tilrådeligt at få en shampo (recept hos lægen), som håret vaskes i de første uger! Fnater viser sig ikke på samme måde som den kendes her i landet. Den er ofte svær at diagnosticere. Somme tider forveksles det med udslet, der fremkommer på grund af underernæring. Hvis det drejer sig om det sidste, forsvinder det efterhånden som tilstanden bedres. Men klør og kradser barnet sig meget, bør man nok søge en hudspecialist. Bylder er heller ikke ualmindelige. I byer kan man godt tage på skadestuen og få barnet behandlet. Det drejer sig ofte om stafylococcer, og man har nok de bedste faciliteter her til at tage de hygiejniske foranstaltninger, der er nødvendige.

Det var det lægelige.

Der er også praktiske arrangementer. Det har været anbefalet at lade barnet sove på gulvet, fordi det er det vant til. Nu afhænger det jo nok af, om barnet er vant til at sove på gulvet. Det er slet ikke alle steder, at børnene sover på gulvet længere. Så man kan forhøre sig på formidlingsstedet og evt. prøve sig lidt frem.

Med hensyn til kosten begynder man småt, uanset barnets alder. Babymad er udmærket til at begynde med og barnet skal nok selv forlange anden kost, så snart det føler trang hertil. Tvebakker er udmærkede til de lidt større børn, dem kan de tygge på mellem måltiderne og fordøje næsten ligeså hurtigt, som de spiser dem, og de skal nok vise, hvor hurtigt de bliver trætte af dem. Derimod er almindelige, lidt sødere kiks ikke det bedste. Grønsager, ris og lidt magert kød er udmærket mad til hovedretten. Mælk tåles af langt de fleste børn. Men tåler barnet ikke mælk, viser det sig gerne ved tynde afføringer umiddelbart efter at det har fået mælk. Man bør da undlade alm. mælk, men give barnet yoghurt, ymer, kærnemælk og lign. produkter. Med mellemrum kan man så forsøge sig frem og på et eller andet tidsrum tåler barnet alm. mælk. Det kan også tåle mælk i en ugestid, men så kommer der et tilbagefald. Og så giver man ikke barnet mælk i en periode igen.

Psykisk er der forskellige andre ting, man kan være opmærksom på. Selv meget små børn kan savne deres hverdag. Hvis man kender lidt til små børn, har man oplevet, hvor lykkeligt et barn kan være for at vende hjem til sit eget hjem igen efter en ferie. Således også med disse små. Uanset hvor godt man gør det for dem, sker det næsten altid, at de ind imellem i den første tid savner det, de kom fra. Det kan udarte sig ved skrigeture, men også i perioder, hvor barnet viser tegn på virkelig sorg. Det kan sidde ganske stille, mens tårerne løber ned ad kinderne, helt ude af stand til på anden måde at give udtryk for det, det oplever.

Forældrene må her forsøge at forstå barnet, det er ikke nødvendigt at trøste, men at være der og acceptere, at det oplever en sorg over at have mistet noget. Man skal blive hos barnet, men ikke aflede det. Efter en stund er anfaldet ovre, og barnet er optaget af noget andet. Perioderne vil komme med længere og længere mellemrum, og en dag vil de helt være ophørt. Børnene har ofte tilbagefald i udviklingen. Overflytningen kan være så overvældende at det må gribe til udveje som at blive en lille baby igen - regression kaldes det med et fremmedord. Det kan være at barnet gerne vil have sutteflaske, sutte på brystet hos en af forældrene, (det kan også godt være hos faderen), bliver urenlige, snakker babysprog og i det hele taget opfører sig som et langt yngre barn. Viser barnet en sådan adfærd, synes jeg man skal imødekomme dets behov i så vid en udstrækning som man nu kan acceptere det. Der sker ikke noget ved det, i hvert fald. Barnet får lov til at opleve sin spædbarnsfase igen, og evt. skader genopbygges. Det bliver på en naturlig måde tæt knyttet til sin nye forældre. Barnet er ikke baby hele tiden, ind imellem opfører det sig som et barn på nogenlunde den alder, det har.

Nætterne er et helt kapitel for sig selv. Adoptivbørn er ikke roligere om natten end biologiske børn, snarere tværtimod. Forældrene må forberede sig på urolige nætter. Først og fremmest reagerer børnene på tidsforskellen, den omtumlede tilværelse omkring rejsen, kostforandringen og de andre ydre omstændigheder, der er. Men desuden på hele den psykiske omvæltning. Barnet har oplevet, at de, der stod det nær, forsvandt, er andre kommet til er også de borte og hvorledes kan det stole på, at de mennesker, der nu omgiver det, vil blive. Det har ene og alene sig selv at stole på, noget man nok heller ikke må glemme, når man oplever forbavsende reaktioner i dagens løb. Når bar-

net begynder at blive trygt og ikke længere vågner af sult, angst for at gøre sig våd i sengen, hænder det, at det skriger vildt og inderligt. Det har haft en ond drøm, det vi kalder mareridt. Det kan være tegn på den begyndende tilpasning, det oplever tryghed og kan nu begynde at bearbejde nuværende og tidligere oplevelser i sine drømme. Det kan være en generalisering, men mareridt har mange adoptivforældre i hvert fald oplevet ligeså sikkert som utrøstelige situationer i dagtimerne. Barnet kan også, hvis det er lidt større, vågne op og begynde at betro sig til forældrene.

Endelig er der mange fysiske ting, der kan få barnet til at vågne, sove uroligt, eller klynke i søvne, f.eks. kløe. Det kan også være smerter fra tilstedeværende sår eller bylder. Men også varme eller kulde. Hvor tit har jeg ikke læst i Att Adoptera om større børn, der netop har berettet om den afstraffelse, de er blevet tildelt, hvis de har tisset i sengen i deres hjemland. Fra et børnehjem berettes, at børnene, der havde gjort sig våde, ikke fik morgenmad. Så der er helt givet en masse uforløst netop omkring dette problem. Sult er et andet problem. Underernæringen kan medføre, at børnenes fordøjelse er ualmindelig hurtig i op til flere år efter ankomsten, og de kan godt have brug for et måltid i nattens løb. Det gælder faktisk børn i alle aldre. Så for ikke at fortsætte i det uendelige med generaliseringer vil jeg sige: Vent ikke, at barnet sover igen lige med det samme.

Natteuroen er i hvert fald een af de ting, der gør det nødvendigt for en af forældrene at have orlov, det er en håndgribelig ting at begrunde orloven med, hvis forældrenes og barnets behov for en omstillingsperiode ikke kan accepteres.

Artiklen kunne helt givet udbygges meget, og jeg er sikker på mange læsere kan nikke genkendende til visse dele og må afvise andre, men for at få et nuanceret billede af tilpasningsfasen vil vi meget gerne have indlæg og kommentarer til artiklen fra læserne.

Gerda Skovmand Madsen

Også om adoption.

"Det var let at opnå skilsmisse, også for kvinder, thi ægteskabet var ikke helligt for Romerne og vedkom heller ikke staten, det var ligesom adoption, fra gammel tid et middel til at stifte alliancer mellem familierne....."

Citat fra Villy Sørensen, "Seneca". Side 133.

Sært, at det er gået så forskelligt for skilsmisser og adoption i vore dage, hvor skilsmisser klares i et snuptag, medens adoptioner har udviklet sig til et socialreligiøst statsanliggende, hvor politikere og myndigheder desværre synes at overse den rolle fremmedadoptioner kunne betyde for alliancen indenfor familien af nationer.

Troels Kardel.

HURRA. Vores barn er "sagt op" i børnehaven.

Er det nu noget at juble over?

På een måde ikke, for det er ikke spor godt for et 4 1/2 år gammelt barn, som har gået i børnehaven et år, at skifte fra et sted, hun er glad og tryk ved. Men sådan er det vel mange andre steder for virksomhedsbørnehaver.

På Rigshospitalet gav man tre måneders "opsigelse" efter at vi ikke var ansat der længere. Vi søgte dispensation, for det er et adoptivbarn, som kun har været i landet i godt to år og var en splejs da hun kom.

Men nej, vi fik afslag, og det har vi glædet os over siden. De anser nemlig hendes tilstand for sådan, at de ikke finder grund til at særbehandle hende. Jamen, det var da rart at vide.

Troels Kardel

PS. Hun glæder sig vældigt til at starte i ny børnehaven til den første.

Uddrag af Dea Trier Mørch's "Vinterbørn":

Det er vist det, der kaldes steriliseringsproblemer. Og så lige pludseligt, så ringer klokken, så går der panik, og det er ved at være for sent. Og så kan situationen godt blive meget pinefuld.

Signe rækker Marie en serviet:

- Jeg mener, at på den måde er kvinden anderledes stillet end manden. Hun lever under et andet tidspres. Selv om man ikke skal tro, at manden blir ved med at være lige god til at ayle børn og lige velegnet til at være far, til han er højt op i årene - Marie nikker. Signe sidder i sin seng i den sorte kimono, stablet op af puder.

- Kvindens mest fødedygtige alder - det vil sige den alder hvor fødslerne går nemmest og børnene er sundest - ligger vel mellem de 18 og 25. Men hvis hun nu får en højere uddannelse - til hun er skal vi sige 25 - så er den ideelle fødealder jo sådan set allerede forpasset. Så skal hun jo i virkeligheden ret kort tid efter, at hun har afsluttet sin uddannelse, gøre op med sig selv, om hun overhovedet vil ha børn. Og hvis hun vil det - så får hun svært ved at bruge den uddannelse, hun netop har fået. Jeg synes hun er presset lidt hårdt.

Marie skænker op i glassene.

- Det gør vores situation noget forskellig fra mandens - og jeg synes ikke, det har været nok berørt i hele kvindedebatten.

- Ja, siger Marie og blir ivrig, - jeg har tænkt meget på, at fødselskundskab burde indføres som et fast skolefag.

- Ja naturligvis.

Marie tygger på en tændstik:

- Jeg kender en hel del piger, som har besluttet sig til ikke at få børn - og det respekterer jeg dem enormt meget for.

- Ja mon ikke! Det, jeg er imod - det er, at mange kvinder og mænd overhovedet ikke samler sig sammen til at gennemtænke problemet.

- Tror du mænd har det samme behov som kvinder for at få børn?

- De har ikke det samme fysiske behov, det er klart. De har jo af gode grunde ikke det behov for at blive befrugtet, gå med et barn i deres krop, føde det og amme det. Men så snart barnet er født og de har set det og følt ansvaret for det - så tror jeg de har nøjagtig den samme trang til at leve med det, beskytte det og opfostre det - som kvinden har. Du kan sige hvad du vil - det er et instinkt, det tror jeg!

ADOPTIONSKURSER

Adoptions Centrum i Sverige har i en hel del år afholdt adoptionskurser på forskellige folkehøjskoler i Sverige. Jeg havde i flere år stor lyst til at deltage, men først i 1975 lykkedes det. Det var på Ålsta Folkhögskola i Fränsta, vest for Sundsvall. Vi var 12 familier, der mødtes her.

Det første år diskuterede vi, hvorfor vi havde adopteret, og da flere af de svenske familier havde både biologiske og adopterede børn blev spørgsmålet om man skulle foretrække adoption for selv at få sine børn også bragt på bane.

Kurset var vellykket på enhver måde og man rettede henvendelse til Adoptions Centrum om at prioritere disse kurser højt, for anden kursusvirksomhed kunne ikke erstatte denne. En af deltagerne skrev: "Sammen med 11 andre sky og demonstrativt børnevenlige familier slog vi os ned på Ålsta's græsplæne, men som dagene gik blev deltagerne til morgengymnastikken færre samtidigt med at tidspunktet blev senere og senere. Hjerteskrærende scener udspillede efter morgenmaden, hvor forældrene i separationsangst lænede sig ud af vinduerne for at se om deres børn nu skreg efter dem. Vi blev mere og mere åbne overfor hinanden og slutteligt drog vi hver til sit, mange erfaringer rigere og en bold og en sandal fattigere".

Samværet havde været så godt, at vi besluttede at fortsætte det følgende år.

Da blev kurset afholdt på Nørgårds Højskole i Bjerringbro og emnet var denne gang: Thomas Gordons bog om "Aktivt Forældreskab". I 1977 mødtes vi på Öland på Kastlösa Stiftsgård i Ölands Folkhögskolas regi atter med emnet: Aktivt Forældreskab som tema. Og i 1978 mødtes vi på Södra Vikens Skogbruksskola nord for Sunne i Värmland med Barbro Goldinger og Gunilla Magnussons bog "Fem år av ditt liv" som kursusbog. Det henviser til, at der nu er gået 4 år siden vi startede, og en del af vore børn er begyndt i skolen og den nyudkomne bog om skolebarnet var særdeles aktuel. En forandring var der dog: I år måtte man foretage turistudflugter på hen- og hjemvej, kurset i år var helliget os og vore børn.

Resultatet var da også, at børnene var langt gladere for kurset i år, vi nåede næsten alle morgengymnastikken, brusebad eller

en dukkert i Lersjöen inden morgenmaden og vi fik tid at spille Langbold og lege: Kom hjem alle mine kyllinger - om aftenen, foruden selvfølgelig de uundværlige eftermiddage ved søen med de små inde ved bredden og de store ude på tømmerflåden. De største børn i gruppen er nu på vej mod deres 10. år, mens den mindste var 9 mdr. Ialt 21 børn.

(Vi er også spændt på, om vi kan skaffe husly til næste sommer, når vi kommer med så mange børn).

Om kursusbogen vil jeg ikke sige meget udover, at den vistnok er oversat til dansk, og derfor kan læses af alle. Vi var nok lidt skeptiske med hensyn til det kontante udbytte af læsningen af den slags bøger. I de mange daglige situationer, hvor man har brug for psykologisk viden, handler man ud fra helt andre motiver end netop, fordi der står sådan og sådan i den og den bog. Men alligevel: For dem, der kan lide at læse den slags, er den god og giver nogle tips om, hvad vi forældre kan gøre for at skolen kan blive bedre og måske især noget om, hvordan vore skolebørn er.

Men, hvad jeg vil fortælle lidt udførligere om, er vort møde med Anders og Birgitta Wiss, som var henholdsvis formand for Värmlands lokalafdeling og Adoptions Centrums kontaktperson for nye adoptivforældre.

Anders Wiss berettede om arbejdet i Värmlands Lokalafdeling, der tæller 230 familier, ialt 800 medlemmer, da de fleste har to børn hver.

En af lokalafdelingens hovedopgaver er arrangement af kurser. Man afholder to slags kurser, et for forældre med børn, hvor man diskuterer adoptionsproblemer, generelle problemer med børn og de problemer, der er specielle for adopterede børn. Et andet for ventende adoptanter. Dette skyldes at de vordende adoptanter er tilbageholdende med at komme på kurserne, hvor familierne med børn mødes. De føler sig dobbelt tomhændede og usikre på, om de selv får et barn, når de ser disse udvalgte og entusiastiske familier. Desuden kræver flere og flere lande, at de vordende adoptanter kan dokumentere viden om børn inden de får et barn i forslag. Det er jo forældrene, der konkurrerer om børn i dag og ikke omvendt. Det er faktisk et politisk arbejde at arrangere kurserne, der skal søges støtte til deres gennemførelse og m.m. Det er ikke svært at finde et kursus for vordende biologiske familier, der er gratis, mens man stadigvæk skal betale, når man er adoptant. Men interessen er stor. Adoptivforældre synes at være mere engageret i deres børn end biologiske forældre.

Man er meget interesseret i, at familierne organiserer sig i Adoptions Centrum. Det er ikke til at vide, hvornår man får brug for at stå sammen. Men der er en tendens til, at det er de samme familier, der møder op igen og igen. Man er meget interesseret i, at familierne bevarer kontakten med lokalforeningen også efter at de har fået deres børn. Det er dog et spørgsmål om man kan finde et indhold, der gør det tiltrækkende at vedligeholde kontakten.

Et eksempel nævnes, idet 10 familier, der har adopteret børn fra et Sydamerikansk land, har engageret sig i at skaffe penge til et børnehjem. De er overordentlig aktive, laver lotterier, oplysningsarbejde og m.m. Men man skal naturligvis ikke skaffe penge til børnehjemmene for at få flere børn til adoption. Det er svært at holde god moral i hævd!

For at stille sig i køen til adoption i Adoptions Centrum koster det nu s.kr. 325,- + en medlemsafgift på s.kr. 80,-. Derudover koster det 150 kr. pr. år for at bevare sin plads i køen. Denne afgift gør, at familier, der ikke er interesserede i adoption, melder sig ud.

Lokalafdelingen arbejder også med orlovs problematikken, der nu er så vidt, at børn, født i 1978, ligestilles med svenskfødte

børn. Men Lokalafdelingen søger at ændre reglerne derhen, at alle børn ligestilles med biologiske børn, uanset fødselsår. Endvidere ansøger man kommunerne om bidrag til oplysningsvirksomheden, da man anser den for særdeles værdifuld. Birgitta Wiss' kontaktarbejde foregår på den måde, at hun underrettes fra såvel Socialdepartementet som Adoptions Centrum, når nogen i Värmlands lokalområde stiller sig op i adoptionskøen.

Vi stillede Birgitta en række spørgsmål om hendes arbejde og hun svarede, at der var trængsel i visse perioder. Især før sommerferien og før jul. I disse perioder måtte hun regne med at tilbringe såvel formiddag som aften ved telefonen. Det er næsten standardspørgsmål, der stilles, først om pris, ventetid og så kommer det essentielle, hvor man kan få børn fra, deres udseende og farver. En af kursusedtagerne, der til daglig arbejder som forundersøger i adoptionsager, kommenterede dette med, at sådan et spørgsmål som barnets farver stødte hun aldrig på, folk er bange for at ødelægge deres chancer, når de røber usikkerhed omkring dette spørgsmål. Birgitta måtte også fortælle de vordende forældre om, hvorledes der er forskel på vor opfattelse af et raskt barn og hjemlandenes. F.eks. vil et underernæret barn med fnat og lus i visse lande anses for værende helt sundt og raskt, mens forældrenes forventninger nok er helt anderledes. Det sete afhænger af øjnene, der ser.

Det er en kendsgerning, at antallet af ansøgere til adoption er for nedadgående. Dels har "de store årgange" nu adopteret, ligesom den gruppe mennesker, der havde overvejet længe, og da det blev almindeligt at adoptere fremmedartede børn, vovede forsøget, nu fået deres børn, og dels har lavkunjunktoren sat en bremse for ønsket om børn.

Ansøgerne er nu fortrinsvis helt unge ægtepar, så unge, at de sagtens kan nå at få deres andet barn, inden alderen er kritisk. I Sverige er der ingen øvre aldersgrænser, mens man skal være fyldt 25 år. Men man tilstræber, at man adopterer børn, der i alder svarer til de børn, man kunne have haft, havde man biologiske børn.

Et af de store problemer man står overfor i Sverige er, som før nævnt, hvorledes man håndhæver god moral. Der er de to anerkendte organisationer, NIA og Adoptions Centrum. Men efterhånden er der opstået nogle helt uofficielle kilder, hvor enkeltpersoner har startet formidling fra bestemte lande. Folk, der ved om disse muligheder, kan henvende sig her, slippe for at stå i køen hos de anerkendte organisationer og for at betale omkostninger der og kan, hvis de accepteres af disse formidlere, få et barn langt hurtigere og billigere end gennem de officielle kanaler. Disse formidlere håndplukker børn, og man kan ikke være sikker på, at deres moral i U-landene er så høj som den gerne skulle være. Samtidig får de officielle formidlingsorganisationer de familier, der af en eller anden grund har sværet ved at få lov at adoptere og som måske endog også har sværere ved at afse de store omkostninger ved adoptionen. Der bliver derfor en social skævhed, som man vil forsøge at rette ud på. At det er dyrt at adoptere gennem de officielle kanaler er klart, for de må have personale, som skal lønnes, kontor m.m.m., mens de uofficielle kan klare sig uden personale og kontorer.

Socialdepartementet har netop udgivet en betænkning om adoption skrevet af embedsmænd fra de respektive ministerier.

Forslaget går ud på at Socialdepartementet bliver rådgivende og tilsynsførende, mens Adoptions Centrum og visse andre ideelle organisationer får status som formidlingsorganisationer. Man vil så forsøge at bremse de ikke anerkendte kanalers aktiviteter.

Birgitta Wiss berettede også om, at man havde forsøgt at annoncere i ATT ADOPTERA om et svagtseende barn, der savnede et hjem. Henvendelsen gav resultat, idet 10 familier henvendte sig. En af disse familier blev udvalgt til dette barn, da de var særdeles egnede, (de havde et biologisk svagtseende barn selv). Man vil fremover forsøge noget lignende med børn, der er vanskeligt placerbare. En anden gruppe, som vi også ved om her i landet, er de lidt større børn, der er særdeles vanskeligt placerbare. I Sverige har man forsøgt at arrangere møder for familier, der har adopteret ældre børn og vordende adoptanter. I gruppen diskuterede vi, hvorledes man fik flere familier interesserede i adoption af ældre børn, men diskussionen blev ret så kort, da nogle af deltagerne stillede sig tvivlende overfor, hvor rigtigt det er at adoptere dem.

Vi diskuterede også, om vi skulle forsøge at kontakte indvandrerorganisationerne, vi kunne måske støtte dem på en eller anden måde, ligesom de kunne bidrage til, at vi fik nogle af deres erfaringer, som kunne være os til gavn. Dette spørgsmål faldt også til jorden, fordi deltagerne mente, at interessefeltene var så forskellige, at vi ikke ville opnå noget ved kontakten. En af deltagerne påpegede, at han ikke ville anvende sine egne børn til at ændre samfundet. Var der noget galt, måtte det ændres med andre midler end netop med dette, at han havde adopteret et barn. Men der var enighed om i gruppen, at vore børn måske netop kunne blive de værste racister overfor indvandrere, fordi de ville føle sig bedre end dem og sige: Vi er ikke indvandrere, vi er adopterede! En vigtig detalje at påpege, der netop ved at blive formuleret kan hindre at det går så galt. Endelig diskuterede vi, hvorfor adoptivforældre ikke i højere grad blev plejeforældre og påtog sig den slags opgaver, som der netop ofte var brug for.

Dette var blot et referat af en dags diskussion og man kan vel sige, at vi kom vidt omkring.

Den sidste dag havde vi besøg af forfatteren til bogen: Vi leger med farver og form - Majken Sørman-Olsson. Hun har skrevet den sammen med danskeren, Kirsten Hennix i Malmø, der har lavet kurser om emnet for forældre og børn.

Ideen i det hele er, at forældre står alt for famlende overfor, hvad de skal lave sammen med deres børn. Ofte beskæftiger de kun børnene, men laver ikke noget sammen med dem. Vi fik så lejlighed til at male sammen med børnene. Vi klæbede papir på væggene og alle, store og små, malede løs. Og hvor mærkeligt det end så ud, mens det stod på, var resultatet fantastisk og skønt at se på, når vi senere gik forbi væggene. Om eftermiddagen lavede vi masker, klippede og klistrede i lange baner. Guld og sølvfarverne var især en succes. Vi fik desuden masser af gode ideer. F.eks. kan man købe kul, tage papir med, når man går i byen, helst med en flok unger, og se, hvor mange ting der er på fliserne, som man kan lægge papir på og bagefter male over med kullet. Så får man en meget fin dekoration. Hvis man køber et stort stykke papir hos farvehandleren kan man male et landskab, som man kan gemme og bruge til at køre med biler på, lære færdselsregler på, bygge huse på og m.m. så længe det holder. Hav altid farver hjemme, når du har børn! Men vi sluttede altså med en hel dag sammen med børnene og den var vellykket.

Næste år mødes vi på en af halvøerne i Stockholm, og børnene taler allerede om, at vi skal finde efterladenskaber fra Sten og Splints grundlæggelse af Stockholm i "Børnene Hedenold i oldtiden".

Ja, måske denne beretning kan give noget inspiration til nogen. Det skal ikke være nøjagtig kopi af det svenske, det vi laver, men de laver det godt!

Gerda Skovmand Madsen

P.S. Det skal måske bemærkes, at det er praksis, at vi har 2-3 store piger, evt. seminarieelever, med til pasning af børnene i formiddagstimerne og efter børnenes almindelige sovetid om aftenen. Vi deler udgifterne til deres ophold og giver dem desuden en gave ved afslutningen.

Desuden er en eller to af forældrene altid med i børnepasningen på skift.

Børnene kender nu hinanden og har skabt venskaber, således at de glæder sig fra år til år, ligesåvel som de voksne, til gensynet.

d.s.

ADOPTION OG SAMFUND.

Næste nummer udkommer i november.

Vi arbejder i øjeblikket med to emner: Forundersøgelingsproblematikken og Underernæring.

Vi efterlyser artikler om emnerne. Det ville i det hele taget være inspirerende for redaktionen om flere ville bidrage med indhold til bladet.

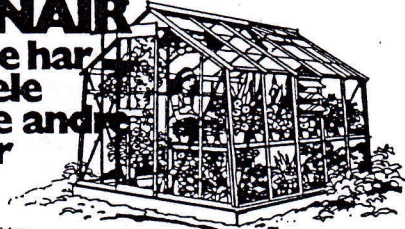
Husk deadline senest 26. oktober.

Og en lille seddel til redaktionen om, at man var i gang ved skrivemaskinen ville lette arbejdet betydeligt.

Red.

LUMINAIR drivhuse har de fordele de fleste andre mangler

LUMINAIR de luxe
er bl. a. blevet
efterspurgt for:

4 mm glas i hele stykker.

Det betyder større stabilitet, lettere rengøring, bedre isolering og ingen
grosteder for kim i overlåpninger.

Stort udluftningsareal. - Det betyder korrekte
temperaturforhold.

Kraftigt aluminiumstel med skrå sider.
Det betyder ekstra stabilitet og 25% bedre
lysgennemgang end i huse med lige sider.

LUMINAIR leveres også i en økonomi-
udgave, der hører til markedets
allerbilligste.

fra
kr. 1.695,00
til
kr. 3.695,00

PANOLook-GLAS

9760 Vraa. Tlf. 08 - 98 15 66

-her og der...

*Byens førende
specialforretninger
for tæpper.*

Hobrovej 347, Skalborg... tlf. 18 58 33 · Bredegade 1, Aalborg... tlf. 13 86 33